

Dece Permite Dumnezeu SUFERINȚA?

© 2001 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*. Tipărită în SUA.
Toate drepturile rezervate. Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Noel Hornor. *Scriitori contributory:* Scott Ashley, Roger Foster, John Ross Schroeder.
Critici Editoriali: John Bald, Robert Dick, Bruce Gore, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, Melvin Rhodes, Mario Seiglie, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

O lume plină de suferință omenească

Suferință. Nu este un subiect de discuție plăcut, dar este necesar. Un dicționar definește suferința ca starea de chin sau durere a unuia care suferă; purtatul de durere, de rană sau pierdere (Noul Dicționar Internațional Complet al lui Webster [The New International Webster's Comprehensive Dictionary]).

Suferința necăjește lumea noastră. În multe ei forme ne afectează fizic, psihologic și emoțional. Oricare ar fi manifestarea ei, suferința prelungită poate să ne distrugă trupul și spiritul.

Suferința afectează pe cel drept și pe cel nedrept. Afectează victime nevinovate. Acest fapt neconfortabil ne face dificilă împăcarea unor asemenea nedreptăți vădite cu existența sau justetea unei ființe divine inteligente.

Unii sunt atât de tulburați de această stare de fapt încât ei încearcă să o corecteze. Ei devotă multă din energia lor muncilor de caritate intenționate să ușureze suferința nemeritată. Ei doresc să facă lumea un loc de trăit mai drept și mai echitabil.

Dar, lăudabile cum sunt aceste eforturi, muncile bune nu rezolvă problemele lumii. Se pare că toate eforturile noastre de a opri suferința, în cel mai bun caz, numai amână inevitabilul. Și nimeni, se pare, nu are o explicație credibilă de ce persistă atâta mizerie omenească.

Care este răspunsul? De ce este suferința atât de lipsită de distingere? De ce nu este administrată numai aceluia care o merită? De ce acei nevinovați suferă din cauza acțiunilor și evenimentelor asupra cărora ei nu au nici un control și pe care adesea nici nu le pot prevedea?

Gânditori și filozofi au ponderat această chestiune ani întregi, dar nu au reușit să ofere un răspuns rațional inteligent. Cei în durere – inclusiv mulți cititori ai acestei broșuri – au nevoie de răspunsuri la întrebările lor.

Punctul de vedere al Bibliei: realist și încurajator

Să examinăm cauzele suferinței dintr-o perspectivă biblică. Cuvântul lui Dumnezeu este sursa cheie care ne poate ajuta să descoperim motivul pentru care oamenii suferă.

Punctul de vedere biblic al vieții este realist și încurajator. Biblia explică de ce durerea a fost întotdeauna cu noi și de ce va rămâne încă, cel puțin pentru un timp.

În același timp părerea Bibliei este de asemenea încurajatoare, în special când ne lărgim vederea ca să privim viața prin prisma planului lui Dumnezeu și al scopului Lui pentru omenire.

Isus Hristos ne spune că misiunea Lui include oferta pentru noi a unei vieți abundente (Ioan 10:10). Psalmul 16:11 ne spune că „înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări vecinice în dreapta Ta.” Biblia ne dezvăluie de asemenea, cum Dumnezeu ne va ușura

sarcinile și cum într-o bună zi va veni în ajutor întregii omeniri. Ne spune de asemenea despre o vreme încă mai îndepărtată când suferința va dispărea complet.

Dar aceea nu este situația omenirii în epoca noastră.

Isus a înțeles că suferința este o parte inextricabilă din această viață fizică. El a reamintit celor care îl urmau, „în lume veți avea necazuri” (Ioan 16:33).

Suferința nu va dispărea – nu încă

Suferința îi lovește pe cei bogați și pe cei săraci, religioși și nereligioși, mici și mari. În viața aceasta virtual fiecare o va îndura. Boli și probleme de sănătate se par că lovesc pe cei mai mulți oameni la un moment sau altul.

În secolele trecute boli ordinare au cauzat suferințe imense. Dar în ciuda progresului științelor medicale care au prelungit cu mult media de viață, noi știm că totuși vom muri. În loc să avem viețile noastre scurtate brusc bolile ucigătoare ale secolelor trecute, acum mulți dintre noi vor expira la o vârstă mai avansată de asemenea aflicțiuni debilitante cum este cancerul sau bolile de inimă. Mulți își vor pierde facultățile mintale cu mult înainte ca trupurile lor să se istovească.

În națiunile mai sărace, suferința și moartea de boli care, în mare, pot fi prevenite, încă creează o cale de mizerie și disperare.

Barbarismul este responsabil pentru multă suferință mentală și fizică. Nimic nu reduce mai repede omul la cruzime brutală decât războiul și omul se luptă întotdeauna cu concetățeanul lui. Cu câteva decade în urmă istoricii Will și Ariel Durant au scris că în cei 3421 de ani de istorie înregistrată „numai 268 nu au văzut război” (Lección de istorie [The Lessons of History]). Războiul cauzează nu numai morți și răni mutilante pe câmpul de bătălie dar disperare, distrugerea familiei și sărăcie. Seamănă sămânța dușmăniei care poate dura secole. Isus a prorocit că perioada imediat dinaintea sosirii Lui va vedea suferința cea mai mare din toate vremurile, mare parte din ea pusă pe seama războiului (Matei 24:6, 21-22).

După teroarea războaielor primei jumătăți a secolului 20 și distrugerea mondială pe care a generat-o, omenirea s-a bucurat de o pauză moderată în sensul că războaiele de atunci au fost mai mult regionale în loc de globale. Totuși nu s-a schimbat nimic în natura omenească care să ofere multă speranță pentru viitor.

Unde suferința este o constantă

Suferința pretinde taxa cea mai mare asupra oamenilor din țările cele mai înapoiate și sărace. În multe țări populația se luptă pur și simplu să aibă destul să mănânce. Revista *Current Events* [Evenimente Curente] observă că foamea nu încetează niciodată „Aproximativ 800 milioane de oameni – cei mai mulți dintre ei copii – suferă efectele foamei permanente,” și „35,000 de copii mor în fiecare zi ca rezultat al condițiilor care pot fi legate de o dietă proastă.”

„...pe săraci îi aveți totdeauna cu voi” a spus Isus (Matei 26:11). Aceasta este trist, dar adevărat, nu numai în focarele de sărăcie din Africa, Asia și America Latină, dar practic peste tot. Ceea ce face cu mult mai tragică existența celor deplorabili și nemâncați este că cea mai mare parte din acest fel de suferință poate fi evitată.

Prostia politică, conducerea coruptă, războiul și creșterea rapidă a populației ce depășesc proviziile de alimente stimulează foamea și înfometarea. Metode agrare ineficiente

și sisteme insuficiente de transport și distribuție a alimentelor sunt factori care contribuie la lipsa cronică și foametele cauzate de om. Condiții în afara controlului omenesc joacă și ele un rol.

Înfometarea și bolile sunt probleme care se vor înrăutăți chiar dacă măsuri de ajutor pe termen scurt sunt aplicate cu succes. Isus a prezis o perioadă de neazuri fără precedentă în „ultimele zile” care va include foamete răspândită în larg. El a prezis că „pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi” (Matei 24:7).

Ciumele – epidemii de boli – adesea însoțesc foametele. Când lovesc cutremure distructive, în special în țările sărace, o infra structură devastată împiedică ajungerea alimentelor în zonele afectate.

Deși războaiele fac știrile, numărul morților prin conflicte armate este mic când este comparat cu acei ce mor de boli. Conform cu unele estimări, SIDA omoară de 10 ori mai mulți în Africa singură, decât mor în războaiele din întreaga lume.

Omul răspândește suferința de bună voie

Deși costul suferinței, prin lipsa de alimente și boli, este monumental, lăcomia pură aduce și mai multă suferință. Sclavia, spre exemplu, este o instituție învechită și presupusă demodată, rămâne totuși un cancer în multe țări. Current Events [Evenimentele Curente] comentează asupra numerelor: „...Mai mulți de 200 de milioane de sclavi trăiesc în lume astăzi – mai mult decât în orice moment în istorie.” Revista Time raportează că „zeci de milioane de oameni în jurul globului, incluzând copii tineri de șase ani, muncesc în robie – în condiții primejdioase și degradante care adesea înseamnă zile de lucru de 18 ore, bătăi și abuz sexual.”

Mai mult, deși nu sunt ținuți împotriva voinței lor, trăiesc practic în sclavie, prinși de circumstanțe economice și ore lungi de lucru, în timp ce abia obținând un trai sărăcăcios. Asemenea condiții zdrobesc spiritul omenesc. Imaginează-ți o viață lipsită de bucurii, o existență în care oamenii nu se bucură niciodată de asemenea plăceri simple ca sunetul unei muzici minunate, hazul unei glume bune, atingerea unui costum nou, sau confortul unui acoperiș sigur deasupra capului.

Lăcomia pretinde o taxă mortală în sute de alte feluri subtile. Reclamele promovează produse care ne pot ruina sănătatea și eventual ne omoară. Amuzamentul promovează stiluri de viață egoiste, arogante care se concentrează pe plăceri de scurtă durată, chiar dacă în finale ele distrug relațiile personale și ruinează ocaziile pentru fericire de lungă durată. Unii oameni de afaceri, fabricanți și guverne otrăvesc aerul, pământul și apa cu toxine care amenință sănătatea și siguranța. Lista merge mai departe și mai departe.

Se va schimba tabloul?

Când Isus a venit pe pământ cu două milenii în urmă, El a văzut partea Lui de mizerie. El a observat problema leproșilor eliminați dintre noi, văduve nevoiașe și oameni cu probleme mintale debilitante. El a reacționat cu compasiune să anuleze mizeria.

Preocuparea și compasiunea sunt vizibile când El a plâns în timp ce se apropia de Ierusalem ultima dată (Luca 19:41-44). El a putut prezice neazul pe care avea să-l aducă orașului și populației lui dragi în 70 A.C. când o revoltă evreiască avea să conducă la asediul orașului de către armatele romane, și la consecințe oribile.

El a declarat, că parte din misiunea Lui a fost, „să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați” (Luca 4:18). Încă nu a avut loc un asemenea timp pentru întreaga omenire, dar Dumnezeu a promis să pună capăt suferinței în general în timpul domniei milenare a lui Hristos și o va elimina în final (Apocalipsa 21:4).

În paginile următoare vom descoperi cum și când va avea loc această domnie milenară. Dar, pentru a înțelege cum va dispărea suferința, trebuie ca mai întâi să înțelegem cum a început – și de ce continuă.

Un loc în față pentru suferință

Technologia ne-a oferit un dar de o valoare dubioasă – abilitatea de a vedea oamenii suferind la televiziune pe viu, de unde se transmit știrile, aproape oriunde pe planetă.

Putem vedea lumea suferind nu numai în cartierele noastre proprii, dar avem loc în față ca să privim la mulțimi în mizerie în toată lumea. Lumea noastră înnebunită după noutăți ne pune la dispoziție modul acesta de știri, uneori fără puterea de a le evita.

Prin ochiul scrutător al comunicației moderne, noi putem vedea brutalitatea omenirii în culori vii. Ni se servește oroarea războiului în confortul sufrageriei noastre. Vedem depravarea unor indivizi psihopați jucată pe scena lumii.

În decadele recente „media” ne-a hrănit forțat cu relatări despre omoruri

senzaționale de psihopați. Omoruri în serie și asasini de masă care au fost odată rare acum sunt aproape obișnuite.

Care este efectul asupra noastră a acestei expuneri continue la asemenea lucruri decadente și depresive? Un efect este că suferim mintal, fie că ne dăm seama sau nu. Expunerea continuă la violențele oamenilor psihopați este destul de dificilă pentru adulți, dar cauzează daune și mai profunde în mințile tinerilor în anii lor formativi.

Deși este imposibil să protejăm copiii noștri de fiecare aspect neplăcut al societății, expunerea continuă la atâta violență nejustificată, devreme în viață, îi poate dăuna emoțional. Expunerea repetată la violență – reală sau simulată – în știri și emisiuni de amuzament ne împietrește față de suferința reală a altora.

Dece un Dumnezeu iubitor permite suferința?

Autorul și istoricul englez Paul Johnson a scris în cartea sa *În căutarea lui Dumnezeu* [The Quest for God] despre una dintre cele mai mari dileme teologice ale omenirii. „Bănuiesc că problema răului împinge departe de religie mai mulți oameni care gândesc decât orice altă problemă” a scris el (1996, p. 61).

Multă lume crede că dacă Dumnezeu ar fi cu adevărat Dumnezeul dragostei și al milei El ar fi legat de caracterul și principiile lui proprii ca să prevină suferința în lume. Aceasta aduce o întrebare foarte bună. Dece nu intervine Dumnezeu ca să prevină suferința?

Răul pe care îl permite Dumnezeu, și tragediile pe care El preferă să nu le prevină, conduc pe mulți să pună la îndoială înțelepciunea, bunătatea și chiar existența lui Dumnezeu. Unii atei citează realitatea răului ca atuul lor în polemica despre existența lui Dumnezeu. Julian Huxley a exprimat părerea că existența răului „este o provocare a caracterului moral al lui Dumnezeu” (Religie fără revelați [Religion Without Revelation], 1957, p. 109).

Huxley a conchis că revelația divină și un Revelator divin nu există. (Pentru dovada că Dumnezeu este într-adevăr real și că evoluția este o poveste, te rugăm să ceri broșurile noastre gratuite *Există Dumnezeu? Întrebarea fundamentală a vieții* [Life's Ultimate Question: Does God Exist?], și *Creație sau evoluție – are vre-o importanță ce crezi?* [Creation or Evolution: Does It Really Matter What You Believe?]).

Dece permite Dumnezeu răul? Oricine care a simțit durerea vreodată sau a suferit o tragedie se minunează despre aceasta. Teologii, filozofii, istoricii și oamenii de știință au cugetat asupra acestei chestiuni. Să considerăm unele dintre concluziile lor.

Un Dumnezeu rău contra unui Dumnezeu bun?

Marcion, învățătorul gnostic al secolului al doilea, care a fost declarat un eretic din cauza vederilor sale, a crezut că „existau doi Dumnezei rivali: unul, creatorul tiranic și cel care a dat legea Vechiului Testament; și celălalt, Dumnezeul necunoscut al dragostei și milei, care L-a trimis pe Isus să ne răscumpere mântuirea de la Dumnezeul creator” (Enciclopedia Webster [Webster Encyclopedia], ediția de un volum, 1985, p. 561).

În vederea lui Marcion, Dumnezeul dătător al legii a fost responsabil pentru existența durerii și a răului, și munca Mântuitorului a fost să salveze omenirea de durerea și răul cauzat de Dumnezeul acela. Ironic, părerea aceasta greșită, a fost modificată și rafinată de alții și treptat s-a înrădăcinat în corpul doctrinei bisericii principale, unde influența sa a produs confuzie și lipsă de înțelegere până astăzi.

Mulți presupun că Dumnezeu intervine mânios ca să ne pedepsească oricând deviem dela linia dreaptă, în timp ce El în general ne lasă să suferim consecințele propriei noastre comportări egoiste și mioape (vezi Ieremia 2:19; 10:23). Cea mai multă lume nu reușește să-și dea seama că Dumnezeu nu trebuie să intervină direct de fiecare dată când noi păcătuim; legile Lui spirituale pe care El le-a pus în mișcare se fac singure ascultate, aducând pedeapsa lor proprie atunci când noi le încalcăm.

Este aceasta manopera lui Dumnezeu?

Istoricii s-au adresat aparentei contradicții dintre o lume creată de Dumnezeu dar totuși plină de rău. Englezul Arnold Toynbee a observat că „una dintre concluziile trase de spectatorii omenesți a răului moral al Universului este că această cameră a ororilor nu poate fi manopera lui Dumnezeu” (*Un Studiu al Istoriei* [A Study of History], versiunea scurtă, 1957, vol X, p. 300).

Toynbee a recunoscut că mult din suferința omenirii este cauzată de conducerea tiranilor. Scripturile arată că Dumnezeu poate înlocui dela putere oamenii răi (Daniel 2:21). El l-a umilit și l-a înlocuit pe împăratul babilonian Nabucodonosor, cel mai puternic conducător al epocii sale. Autoritatea lui Nabucodonosor a fost atât de mare încât el ar fi putut să execute pe oricine după cum dorea el” (Daniel 5:18-19). Totuși Dumnezeu i-a făcut cartela, neutralizând influența lui pentru șapte ani..

Așa dar, de ce nu face Dumnezeu aceasta mai des? Nabucodonosor, cu toată îngâmfarea lui și pompa lui, a cauzat numai o fracțiune din mizeria cauzată nouă de unii dictatori moderni ai epocii noastre.

Fizicianul Paul Davies meditează asupra părții acesteia a dezbaterii bun contra rău. El consideră chestiunea de ce Dumnezeu, dacă El este Atotputernic, nu intervine și să oprească tot răul. „Este Dumnezeu capabil să prevină răul?” Davies se minunează. „Dacă El este atotputernic, da. De ce atunci nu a reușit să facă așa?” (*Dumnezeu și Fizica Nouă* [God and the New Physics], 1983, p. 143).

Întrebările lui Davies sunt rezonabile. Este Dumnezeu fără putere în fața suferinței? Dacă El există, de ce nu acționează să ia durerea și răutatea de pe fața pământului? Întrebările sunt neplăcute, deși nu pentru că sunt greu de înțeles. Ele sunt neplăcute pentru că răspunsurile nu sunt ceea ce am fi dorit noi să fie. Adevărul chestiunii ne face să reconsiderăm ideile noastre despre Dumnezeu și Planul Său și scopul lui pentru noi. Când le înțelegem pe acelea, înțelegem că Dumnezeu are motivele Sale de a nu acționa acum.

Un scop mai mare?

De ce Dumnezeu nu interzice răul pur și simplu? Ca să înțelegem răspunsul, trebuie să considerăm consecințele pe care le-ar putea avea o asemenea acțiune.

Pentru ca să înțelegem de ce Dumnezeu permite răul și suferința ce rezultă se cere o înțelegere fundamentală a unuia dintre cele mai prețioase daruri ale lui Dumnezeu – și de asemenea de felul în care omul a abuzat continuu de acel dar.

Darul este *libera voință* – sau, cum este numită mai popular, *libertatea de alegere*. Dumnezeu a acordat această libertate primilor noștri părinți, Adam și Eva, la creație. Dar în decursul mileniilor ne-am dovedit noi înșine să fim administratori dureros de incapabili ai acestui dar atât de prețios și răspunderii lui de lungă durată.

După cum a explicat Dumnezeu Israelului din antichitate, libertatea de a face alegeri este esențială pentru dezvoltarea caracterului drept (Deuteronom 30:15-19). Fără libertatea de alegere noi nu am fi nimic mai mult decât roboți, cu comportarea noastră fie pre-programată și de neschimbat, fie dictată în toate amănunțele ei de o forță externă ca Însuși Dumnezeu.

Dar nu aceasta este intenția lui Dumnezeu. El are speranțe diferite din partea noastră, din cauza scopului Lui mult mai înalt pentru noi. El dorește ca noi să *alegem să-l ascultăm din inimă*. El dorește ca noi să iubim și să îndrăgim cu entuziasm valorile și standardele Lui, care sunt bazate pe două principii precumpănitoare – iubindu-L pe El din toată inima și iubindu-i pe alții cum ne iubim pe noi înșine (Matei 22:35-40).

După cum vom vedea alegând să-L ascultăm pe Dumnezeu și învățând să-i iubim pe alții în timp ce avem libertatea de face altfel este vital pentru viitorul pe care Dumnezeu l-a plănuțit pentru noi.

Nivele diferite de luat hotărâri

Dintre toate creaturile făcute de Dumnezeu, omul singur poate exprima libera alegere. Formele de viață simple, cum sunt microbii sau insectele, sunt preprogramate să reacționeze în anumite feluri la anumiți stimulanti. Ei se comportă conform cu mediul lor nu au de fapt nici o putere de a face o liberă alegere în sensul celor pe care le are omul.

Acțiunile formelor de viață mai complexe, cum ar fi mamiferele, sunt de asemenea în mare guvernate de instinct, deși ele fac hotărâri rudimentare când răspund la stimuli sau când se adaptează la situații.

Singuri oamenii au un sens avansat al timpului. Ecleziastul 3:11 zice că Dumnezeu „a pus [Dumnezeu] în inima lor chiar și gândul vecinicii.” Cu alte cuvinte, noi putem contempla viitorul. Noi luăm hotărâri pline de consecințe și ne planificăm viețile cu luni și ani înainte.

Noi de asemenea studiem trecutul. Avem un sens al istoriei. Noi învățăm lecții din experiența noastră și a altora. Dumnezeu a dat numai omului, în toată creația Sa fizică, capacitatea de a lua hotărâri avansate.

Dumnezeu a desemnat ființele omenesti capabile de a face alegeri. Totuși noi nu am învățat niciodată cum să facem consistent alegeri înțelepte și informate corect. Nici nu am învățat cum să ne controlăm efectiv emoțiile, motivele și dorințele precum și influența lor asupra hotărârilor noastre.

Prima exersare de alegere liberă

Libertatea noastră de a hotărî ce vrem să facem poate rezulta în acte bune sau rele. Dumnezeu ne-a dat libertatea fie ca să-i ajutăm pe concetățenii noștri sau să acționăm egocentric și în moduri care dăunează atât nouă cât și altora.

Frecvent exercităm libertatea noastră de alegere în moduri greșite, și atunci culegem consecințele – care iau forma unor pedepse adesea neașteptate. Aceasta nu este cu nimic nou; s-a întâmplat mai întâi în Grădina Eden cu Adam și Eva.

Dumnezeu a pus doi pomi în grădină. Unul a fost pomul vieții și celălalt pomul cunoașterii binelui și a răului (Genesa 2:9). Dumnezeu i-a spus lui Adam că el poate mânca din primul, dar să nu se atingă de cel din urmă. „Poți să mănânci după plăcere din orice pom

din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (versurile 16-17).

Așa cum cartea Apocalipsa explică, pomul vieții simbolizează ascultarea de Dumnezeu care ar conduce în final la viața veșnică (Apocalipsa 2:7; 22:1-2). Celălalt pom – pomul cunoașterii binelui și al răului – a refuzat respingerea modului lui Dumnezeu. Această alegere avea să conducă eventual la moarte.

Eva, tentată de șarpe, și-a exercitat voința ei liberă în mod neînțelept și a fost înșelată (2 Corinteni 11:3). Ea și-a raționalizat acțiunea ei în jurul instrucțiunilor lui Dumnezeu. Deși Apostolul Pavel ne spune că Adam nu a fost înșelat (1 Timotei 2:13-14), el i-a permis nevastei lui să-l convingă să i se alăture ei în nesupunerea către Dumnezeu (Genesa 3:17).

Completa înțelegere a acțiunilor sale a lui Adam l-au făcut cu atât mai vinovat pentru ce s-a întâmplat. Dumnezeu l-a ținut pe el responsabil chiar mai mult decât pe Eva. Totuși, acționând împreună, ei au ales să-l asculte și să-l urmeze pe șarpe (Genesa 3:1-6), identificat în Apocalipsa 12:9 ca diavolul și Satana (pentru o mai bună înțelegere a influenței satanei cere broșura gratuită *Există cu adevărat un diavol?* (Is There Really a Devil?).

Adam și Eva au cules consecințele păcatului lor. Dumnezeu le-a spus că în final ei aveau să moară – lucru care s-a întâmplat – dar consecința imediată a fost că Dumnezeu i-a dat afară din grădină și le-a tăiat accesul la pomul vieții.

Acum ei au trebuit să-și urmeze calea lor proprie într-o lume dificilă (Genesa 3:22-24). Ei au fost lăsați cu înțelepciunea lor deficitară – propria lor judecată (versul 6). Viața din acel moment a inclus tristețea, durerea și munca din cauza răzvrătirii lor contra instrucțiunilor clare ale lui Dumnezeu (versurile 16-17).

Un model este stabilit

Câteva milenii mai târziu apostolul Paul a scris că „firea a fost supusă deșertăciunii” și „robiei stricăciunii” (Romani 8:20-21). Fără îndoială că el s-a referit la condiții care au început cu evenimentele din Grădina Eden.

De atunci „toți am păcătuit” (Romani 3:23; 5:12) și am cules pedepsele pe care Adam și Eva și le-au atras.

Multă lume desconsideră Biblia pentru că include multe relatări de comportări rele ale oamenilor. Scripturile le-au inclus pentru că este o relatare istorică a felului păcătos de viață ales de om când a respins poruncile lui Dumnezeu și a cules consecințele care au decurs.

Dumnezeu a inspirat înregistrarea lecțiilor în Vechiul Testament pentru ca noi să putem învăța din experiența altora (1 Corinteni 10:6, 11). Deși Noul Testament include lecții asemănătoare pentru noi, focalizarea lui este mai mult asupra mesajului Împărăției lui Dumnezeu și veștile bune că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său să ne mântuiască de păcatele noastre (Ioan 3:16). Ne dezvăluie de asemenea cum vor înceta tristețea și suferința.

O alegere de binecuvântări și blesteme

Aproape 2,500 de ani după Adam și Eva, Dumnezeu a oferit Israelitelor o ușurare reală a suferințelor. Dumnezeu a început să lucreze cu ei pe când erau încă în robie în Egipt. El le-a promis nu numai să-i elibereze din sclavie dar să le dea ocazia să fie o națiune model pe care alții ar imita-o (Deuteronom 4:5-8).

Parte din înțelegerea lui Dumnezeu cu ei, ei trebuiau să devină poporul Lui ascultător (Exodul 19:5). El i-a instruit în zece puncte cardinale ale legii Lui eterne, spirituale – Cele Zece Porunci (Exodul 20). El le-a dat legi și statute adiționale, pe care le găsim mai cu seamă în cărțile scrise de Moise (Pentateuhul).

Legea aceea, le-a spus El, „va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, cari vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” (Deuteronom 4:6).

Dumnezeu le-a spus Israelitilor că ei aveau de ales între două moduri de viață: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte *viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața*, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui, și lipindu-te de El: căci de aceasta atârnă viața ta și lungimea zilelor tale...” (Deuteronom 30:19-20).

El i-a informat că dacă vor fi ascultători vor culege multe binecuvântări (Deuteronom 28:2), dar dacă vor fi neascultători vor fi blestemați (versul 15). Multe dintre blestemele spuse de Dumnezeu că vor rezulta din neascultare (versurile 15-68) sunt în fapt identice cu durerile și suferința care distrug națiunile moderne. Unele din aceste probleme vor afecta o națiune întreagă. Altele vor fi aflicțiuni personale, atât fizice cât și mintale.

Regretabil, Israelul a fost neascultător și a cules munți din mizeria pe care le-a prezis-o Dumnezeu. Acestea au inclus catastrofe agricole, sărăcie, probleme de familie, sănătate proastă, crime și violență, înfrângeri militare și în cele din urmă captivitatea.

După experimentul lung de secole al Israelitilor cu libertatea de alegere – în timpul căreia au ales consistent să-L ignore pe Dumnezeu și au determinat să facă lucrurile în felul lor, au fost eventual reîntorși la o stare de sclavie națională.

Cauza și efectul: adesea nebăgate în seamă

Dumnezeu a încercat adesea să impresioneze asupra omului principiul crucial că *fiecare efect are o cauză*. Dar noi avem dificultate ca să cuprindem adevărul acesta, astfel noi continuăm să suferim efectele debilitante ale transgresiunilor noastre.

Putem trasa multe tragedii și multă suferință la propriile noastre decizii și acțiuni preamenești. Într-o lume a libertății de alegere, unele alegeri vor conduce inevitabil la rezultate dăunătoare și dureroase.

Acțiunile produc consecințe. Multă lume recunoaște proverbul „culegi ceea ce ai semănat,” dar ei nu-și dau seama că vine din Biblie (Galateni 6:6-7). Mii de ani în urmă unul din prietenii lui Iov – cunosător al suferinței – a observat că „cei ce ară fărădelegea și seamănă nelegiuirea îi seceră roadele! (Iov 4:8).

Când analizăm fenomenul suferinței, putem afla multe dacă trasăm circumstanțele înapoi la cauză. Proverbul 22:3 ne avertizează să considerăm consecințele de lungă durată ale acțiunilor noastre: „Omul chibzuit vede nenorocirea și se ascunde, dar cei proști merg înainte și sunt pedepsiți.”

Când căutăm cauzele principale ale suferinței, adesea nu trebuie să ne uităm mai departe de noi înșine – deciziile și acțiunile indivizilor și ale omenirii ca un întreg. Într-un fel sau altul *păcatul* este de obicei cauza și *suferința* efectul ei.

Cauzele suferinței

Națiuni și indivizi suferă multe nenorociri din cauza ignoranței și a nerespectării aceluiași legi spirituale ale lui Dumnezeu pe care nu le-a ascultat Israelul. Poruncile lui Dumnezeu sunt legi vii, cu aplicare universală, aducând beneficii pentru observarea lor și pedepse pentru neascultarea lor. Cuvântul Lui inspirat ne spune că acei ce iubesc legea Lui au „Multă pace” (Psalm 119:165), „dar calea celor stricați este pietroasă” (Proverb 13:15).

Biblia indică multe experiențe omenești care sunt un rezultat direct al păcatului. Un asemenea exemplu este agresiunea militară. Apostolul Iacov a scris despre originea conflictelor armate: „De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, cari se luptă în mădularele voastre? Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să câpătați; vă certați, și vă luptați” (Iacov 4:1-2).

Cuvintele acestea sunt aplicabile națiunilor cât și indivizilor, pentru că națiunile nu sunt decât grupuri de oameni căutând propriile lor interese. Agresorii se duc la război din dorința de a-și mări puterea, prestigiul și avuția. Făcând aceasta ei aruncă de o parte legea, etica, moralitatea și pacea. Eiucid și schilodesc ca să-și înainteze propriile lor dorințe, punând în practică principiul „puterea face dreptatea” și maxima că „învingătorului îi aparțin trofeele.”

Will Durant a înțeles tendința aceasta omenească atunci când a scris: „Cauzele războiului sunt aceleași ca și cauzele competiției între indivizi: acapararea, combativitatea, și mândria; dorința pentru mâncare, pământ, materiale, combustibilele, dominarea” (*Lecții de istorie* [The Lessons of History], 1968, 81).

În mod ironic, națiunile care aleg liber violența, inclusiv bunăstarea, adesea moștenesc o soartă asemănătoare cu aceea a țărilor pe care ei le-au distrus. Isus a înțeles aceasta când a spus: „...toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26:52). Istoria este o cronică a succesiunii împărățiilor cucerind și fiind cucerite. Omenirea este sortită să repete ciclul atâta timp cât nesupunerea lui Dumnezeu rămâne calea aleasă de ea.

Deciziile au consecințe

Multe forme de suferință sunt simplu inevitabile consecință a hotărârilor personale. Spre exemplu, în multe din națiunile avansate sărăcia încă persistă în ciuda bilioanelor de dolari cheltuite ca să controleze problema.

Adesea sărăcia poate fi trasată la deciziile individuale. Studenții nu se mai duc la școală, scurtând educația lor și condamându-se la o viață de joburi dificile, salarii mici, dificultăți financiare și ambiții frustrate.

Mulți adolescenți devin activi sexual, cu milioane de fete dând naștere în afara căsătoriei, la copii care poate că nu-și vor vedea tații niciodată. Studiile au arătat că copii abandonați de tații lor, sunt cu mult mai mult tentați să înceapă la o vârstă mult mai devreme să folosească droguri, să adopte o comportare criminală și promiscuitate sexuală, aducând suferința asupra lor și a copiilor lor.

Multe dintre mamele tinere – adesea nemăritate pentru că tații fug de răspundere – se găsesc ele însele, în slujbe cu plată mică, cu multe guri tinere de hrănit și sunt forțate să depindă de pomeni, de obicei guvernamentale sau de caritate ca să supraviețuiască. Schema

se repetă într-un ciclu de sărăcie ce se întinde peste generații – de obicei din cauza miopiei alegerilor personale și a acțiunilor.

Sănătatea și alegerile

Nespuse probleme de sănătate ne afectează din cauza deciziilor noastre individuale. Mâncăm prost, nu exersăm, consumăm substanțe dăunătoare și din neatenție ne rănim pe noi și pe alții în accidente. Mulți suferă de afecțiuni mintale ca rezultat al violării principiilor ce guvernează relațiile pe care Biblia le descrie clar.

Probleme fizice și psihologice rezultă din abuzul alcoolului și al altor droguri. Asemenea indivizi care abuzează nu numai că pierd ani din propriile lor vieți, dar obiceiurile lor impun un cost enorm familiilor și prietenilor lor. Chiar și mai tragic, mulți abuzatori sunt amestecați în accidente care schilodesc sau iau viețile unor spectatori nevinovați.

Dauna fizică cauzată de fumat este documentată solid. Bolile legate de fumat iau aproape 400,000 de vieți anual în Statele Unite și milioane mai multe în restul lumii. Multe din morțile acelea sunt extraordinar de dureroase și încete. Noi recunoaștem imediat că cea mai bună cură pentru durerea cauzată de fumat este simplu să numai fumăm, și totuși mulți sunt atât de dependenți încât nesocotesc această soluție simplă.

Fumatul nu este decât una dintre comportările care cauzează durere. Dr. Paul Martin: „situațiile de aparentă comportare nevinovată pot să se cumuleze în timp: „Sunt destule scheme de comportări obișnuite, care omoară lumea treptat dar în numere mari” (*Mintea care vindecă* [The Healing Mind], 1997, p.58).

Adesea când noi luăm o hotărâre de sănătate neînțeleaptă, corpurile noastre ne atrag atenția că am făcut o alegere proastă. Paul Brand și Filip Yancey observă că: „o proporție uimitoare de probleme de sănătate izvorăsc din alegeri de comportare care arată indiferență pentru semnalele clare ale corpului” (Darul pe care nu-l vrea nimeni [The Gift Nobody Wants], 1993, p. 226).

Dr. Brand a raportat că la o conferință națională majoră de sănătate, el a început o listă a problemelor serioase de sănătate legate de comportare, pe agendă care iau un preț serios din sănătatea Americanilor. Ele includ „boli de inimă și hipertensiune exacerbate de stres, ulcer de stomac, cancere asociate cu un mediu toxic, SIDA, boli transmise sexual, emfizem și cancer de plămâni cauzate de fumatul țigaretelor, daune ale fătului izvorând din abuzul matern de alcool și droguri, diabetul și alte dezordine legate de dietă, crime de violență, accidente de automobil având alcoolul drept cauză. Acestea erau endemice, dar cu preocupări epidemice pentru experții de sănătate din Statele Unite” (Brand și Yancey, pp.226-227).

Culegem ce am semănat

Concluzia trebuie să fie evidentă. Multă suferință este cauzată de alegeri greșite. Biblia oferă ghidare de cum ar trebui să trăim. Totuși, demult înapoi cât Adam și Eva, noi am disprețuit instrucțiunile lui Dumnezeu și am adus tristețe și dureri enorme asupra noastră.

Biblia oferă sfaturi practice aproape asupra tuturor aspectelor vieții. Multe din principiile sale dezvăluie cum să evităm – și până la un punct să ușurăm – suferința. (Noi am adunat multe din această îndrumare în *Făcând să muncească viața* (Making Life Work] o broșură care arată că multe lucruri funcționează mai bine dacă noi aplicăm principiile lui

Dumnezeu dezvăluie Cuvântul Lui. Cere-ți o copie de la oficiul cel mai apropiat de tine sau coboară-o de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Noi nu putem trăi substanțial liberi de suferință până nu ne împăcăm cu Dumnezeu și poruncile Sale. „Fiule, nu uita învățăturile mele, și păstrează în inima ta sfaturile mele! *Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale, și-ți vor aduce multă pace*” (Proverbe 3:1-2).

Dacă ar fi ca noi să urmăm instrucțiunile lui Dumnezeu la o scară națională, am vedea reduceri imediate și drastice de crimă, boli, ostilități între națiuni, poluare, accidente, boli mintale, familii distruse, relații zdrobite și multe alte fenomene care ne cauzează mâhnire. Legea lui Dumnezeu nu este dură și împovărașor de restrictivă. Este o lege a libertății (Iacov 1:25) care ar elimina cea mai mare parte a durerii lumii dacă ar fi ascultată universal.

Cum putem explica toată suferința?

Poate că suferința cea mai greu de înțeles este aceea care pare să vină din senin și fără un motiv vizibil. Noi trebuie să ne dăm seama că tragedii individuale pot avea loc asupra cărora noi să nu avem nici un control și care sunt imposibile de prevăzut. În asemenea situații Scripturile ne încurajează să ne rugăm, cerându-I lui Dumnezeu să îndeparteze sau să ușureze problema sau să ne ajute să trecem prin dificultate și să învățăm din ea.

Creatorul nostru în înțelepciunea Lui nu ne dă întotdeauna răspunsul pe care îl vrem noi. Rareori ne dezvăluie El motivul specific pentru decizia pe care o face. Totuși El are întotdeauna un motiv foarte bun.

Spre exemplu, Dumnezeu l-a scăpat pe apostolul Pavel din multe încercări, dar în cel puțin una a refuzat să intervină, în ciuda rugăciunilor fierbinți ale lui Pavel (2 Corinteni 12:7-10). În ocazia aceasta, răspunsul pentru Pavel a fost „Harul Meu îți este de ajuns; căci *puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită*.”

În situația aceasta, imputernicind un aspect al perspectivei spirituale sau al caracterului lui Pavel a fost în cele din urmă mai importantă decât confortul lui personal.

Exemplul acesta ar trebui să ne ajute să înțelegem că perspectiva lui Dumnezeu este diferită de a noastră (Isaia

55:8-9; 2 Petru 3:8). Uneori El pune lecțiile de caracter pe care trebuie să le învățăm în situații grele mai presus de confortul nostru fizic sau mental. În asemenea momente putem crede că Dumnezeu nu ne-a auzit rugăciunile noastre, dar El le-a auzit. Adesea noi nu vrem să acceptăm că răspunsul Lui este NU sau NU ÎNCĂ – sau ca în cazul apostolului Pavel: „Am în minte ceva mai bun pentru tine.”

Avem nevoie să știm de promisiunea lui Dumnezeu să nu ne încerce niciodată mai mult decât putem noi îndura (1 Corinteni 10:13). Pavel ne-a dat un exemplu minunat. El simplu a avut încredere în înțelepciunea lui Dumnezeu și a hotărât să continue să ducă munca pe care El îl chemase să-o facă.

Dacă noi suntem vreodată încărcăți cu o suferință pe care Dumnezeu nu vrea să o inverseze – în special aceea cauzată de împrejurări în afara controlului nostru – ar trebui să urmăm acest sfat biblic bun de la Petru „Așa că cei ce sufăr după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine” (1 Petru 4:19).

Observă zona specială de suferință pe care Petru a avut-o în minte: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește

peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă sufere pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta” (versurile 14-16).

Dacă suferința fiecărui individ s-ar putea trasa direct la încălcarea lui a unei legi specifice, ar fi mai ușor să înțelegem și să acceptăm ca o consecință dreaptă. Dar rareori este așa de simplu.

Dându-ne libertatea de alegere, Dumnezeu ne-a dat spațiu să acceptăm sau să refuzăm ghidarea Lui, să alegem răzvrătirea sau ascultarea, să luăm hotărâri prostești sau înțelepte. Prin aceasta El a dat fiecăruia dintre noi un viitor nepredeterminat.

Suntem liberi să conducem mașina neatenți sau după ce am băut prea mult, liberi să aruncăm toxine în mediul înconjurător, liberi să mâncăm neînțelept. Fiecare dintre noi are libertatea aceasta, după cum o au vecinii noștri și fiecare altcineva din jurul nostru. Toate acțiunile noastre – și ale lor – produc consecințe. Uneori suferim pentru hotărârile noastre proprii, uneori suferă vecinul nostru – sau invers. Libertatea de alegere este un dar minunat, dar este o responsabilitate pe care rareori am mânuit-o bine, după cum se vede dela lumea noastră tristă și suferindă.

Aceasta ne dă puțină înțelegere dece nevinovații, inclusiv copiii mici, suferă uneori ca rezultat al alegerilor proaste făcute de alții. În timpul acestor momente avem nevoie cel mai mult de ajutorul confortant dela un Dumnezeu iubitor și suportul familiei și al prietenilor.

Nici unul dintre noi nu este imun la consecințele acțiunilor – ale noastre sau ale altora. Persoana care se îmbolnăvește de o boală care nu se poate trasa la o comportare a ei specifică sau copilul care se naște cu un defect congenital suferă

amândoi, deși nu în mod necesar din cauza a ceva ce au făcut ei.

Cei care sunt răniți sau omorâți în accidente sau dezastre naturale sunt adesea și ei victime inocente. Nu toată suferința este rezultatul neascultării personale sau a unei comportări iresponsabile a celui care suferă. Chiar și în Cele Zece Porunci Dumnezeu ne amintește că consecințele acțiunilor greșite pot afecta descendenții cuiva pentru mai multe generații (Exodul 20:5).

Adesea cauza specifică a situațiilor de suferință simplu nu pot fi explicate exact – cel puțin nu în viața aceasta. Uneori, cel mai bun lucru ce putem face s-o acceptăm ca fiind explicabilă numai prin ceea ce Biblia numește „vreme și de împrejurări” (Ecleziastul 9:11). Deși Dumnezeu nu cauzează accidentele, nici nu micro administrează El viețile fiecărei ființe omenești ca să le prevină. Pavel ne spune că în viața aceasta noi vedem ca „într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Corinteni 13:12). Noi nu vom înțelege niciodată unele lucruri din viața aceasta. Dar o vom înțelege în lumea ce are să vină.

Trebuie să ne dăm seama că chiar și suferința care este rezultatul timpului și a șansei nu este fără cauză. Dacă nu poate fi asociată cu o comportare specifică, este adesea o consecință a unuia sau mai multor obiceiuri de comportare pe care le-a urmat rasa omenească dela creație.

Adam a ales, prin păcătuire, să se întoarcă de la Dumnezeu. Restul omenirii a luat aceeași cale. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătit” (Romani 5:12).

Una dintre consecințele hotărârii omenirii de a trăi contrar cu învățătura lui Dumnezeu este o lume supusă capriciilor și toanelor „vremii și împrejurărilor” și

acțiunilor altora. Acest sistem va predomina până se reîntoarce Hristos ca să stabilească Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Întreaga lume va fi atunci plină de

cunoștința lui Dumnezeu și a Legilor lui drepte (Isaia 11:9). Toată omenirea, în sfârșit, va înflori într-o lume care este dreaptă și echitabilă.

Rolul Satanei în suferința omenească

Credința în Satana diavolul ca o ființă reală nu este la modă în multe locuri. Chiar și în Statele Unite, unde credința în diavol este obișnuită, sondajele au arătat că cei mai mulți americani nu cred în Satana ca o entitate reală, în viață. Mulți se gândesc la Satana ca un simbol al neomeniei omului către om sau întruparea răului în general.

Biblia, totuși, prezintă Satana ca o ființă reală – o prezență spirituală posedând puteri mari de a face rău. Pentru că atât de mulți resping ideea existenței unui diavol actual, el este cauza nerecunoscută a multor suferințe. Dacă ne dăm seama sau nu, înșelarea lui a omenirii este cauza majoră de durere și nefericire.

Extinderea influenței și puterii Satanei este dezvăluită clar în Biblie. Apocalipsa 12:9 ne spune că „înșeală întreaga lume.” Ioan scrie în altă parte că „toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5:19). Când Pavel proclamă că „dumnezeul veacului acestuia” a orbit mintea multora ca să nu creadă Evanghelia (2 Corinteni 4:4), el s-a referit la diavol.

Petru i-a prevenit pe Creștini că „protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). În parabola semănătorului și a seminței, Isus ne spune că imediat ce multă lume aude Cuvântul lui Dumnezeu explicat „vine Satana îndată, și ia Cuvântul sămănat în ei” (Marcu 4:15). Această ființă rea vrea ca omenirea să fie oarbă pentru confortul, încurajarea și mântuirea adevărului lui Dumnezeu.

Prin ignoranță și orbire spirituală Satana s-a strecurat în lume, el este

instigatorul unor suferințe incalculabile. El a orbit omenirea pentru motivul existenței noastre. El a înșelat oamenii ca să creadă că felul lui de viață – calea egoismului și a păcatului – este mai bună decât ascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Regretabil, oamenii au căzut pradă trucurilor Satanei, ne dându-și seama de durerea finală pe care o aduce păcatul.

Prin toată istoria, diavolul a reușit să tenteze oamenii să-și permită un exercițiu ilegal și imoral al apetitului lor fizic. El a folosit strategia aceasta în Grădina Eden, și jocul lui i-a mers minunat de atunci încolo. Fiecare a suferit din cauza aceasta.

Isus l-a descris pe diavol că „el dela început a fost ucigaș” (Ioan 8:44). Intenția Satanei a fost întotdeauna să facă mizerabilă viața omenească și în final să ne distrugă. Chiar natura lui este distructivă, și acei care fac acte de distrugere îl urmează pe El. Apocalipsa 9:11 îl numește pe Satana „îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă Abaddon iar pe grecește Apolion.” Cuvintele acestea două, înseamnă „distrugere” și „distrugător,” respectiv. Prin contrast cu Dumnezeu care este Creatorul, susținătorul și dătătorul de viață, Satana este distrugătorul și ucigașul final.

Satana este agitatorul pentru război și alte conflicte. Cartea Apocalipsa descrie spiritele demonice la sfârșitul epocii acesteia că „se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apocalipsa 16:14). Satana

și demonii săi, vor provoca un timp de suferință ce va fi cu mult mai teribil decât orice devastare pe care ființele omenești au suferit vreodată (Matei 24:21-22).

Putem vedea din pasajele acestea că Satana exercită o putere întinsă asupra omenirii. Dumnezeu, însă, pune limite puterii Satanei (Iov 1:12; 2:6). Dumnezeu nu-i va permite Satanei să-i contracareze

planul Lui pentru mântuirea omenirii. Dumnezeu nu va renunța niciodată la controlul Lui final asupra omenirii și a restului Creației Sale. (Pentru a afla mai mult despre rolul Satanei în afacerile omenești, cere copia ta gratuită a broșurii Este cu adevărat un Diavol? [Is There Really a Devil?]).

Cum poate binele veni din suferință

Sigmund Freud a lucrat ca sfătuitor să vindece lumea din dificultăți psihologice. Totuși el a fost destul de sincer ca să admită că puterea lui de a ajuta era limitată. El a mărturisit că el evidențiază „suferințele neuroticului numai ca să-l expună suferințelor normale ale vieții” (Ernest Becker, *Negarea Morții [The Denial of Death]*, 1973, p.271). Freud a avut dreptate: Nu există un asemenea lucru ca o viață fără probleme.

Cum noi nu putem evita toată suferința, noi trebuie să păstrăm în minte că ea poate și adesea produce rezultate bune. Este mai ușor să înduri suferința și durerea când le privești ca încercări decât când ne gândim la ele ca la blesteme de neîndurat.

A fost tradițional o caracteristică a culturii vestice, și pe bună dreptate astfel, că unele dificultăți sunt bune în aceea că ne ajută să ne maturizăm și să devenim oameni mai buni. Dar, autorul Richard Kyle ne amintește că mare parte din Europa, Marea Britanie și Statele Unite au intrat în epoca de după Creștinism, în care „Creștinismul numai este cel ce definește valorile culturale” (Ultimele zile sunt din nou aici [*The Last Days Are Here Again*], 1998, p. 25).

Mentalitatea post-creștină respinge părerea biblică tradițională că greutatea și durerea – deși neplăcute și nedorite – pot lucra spre scopul final. Expresii cum sunt „Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre” (Luca 21:19) și „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele Apostolilor 14:22), deși adevărate, numai sunt acceptate.

Biblia învață clar că adversitatea poate produce rezultate beneficiare. Deși Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, El, de asemenea „a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-l ascultă, urzitorul unei mântuiri vecinice” (Evrei 5:8-9). Chiar și istoria seculară oferă multe exemple de indivizi și națiuni care, în condițiuni dure, au învins circumstanțe dificile ca să realizeze măreția. Uneori un individ cu determinare a produs scânteia necesară pentru ca națiuni să îndure vremuri grele și să realizeze obiective demne de laudă.

Un prim-ministru servește țara cu tărie

Sir John Keegan a observat aceasta să fie adevărat pentru Winston Churchill și Marea Britanie în cel de al Doilea Război Mondial. În 1940, în timpul perioadei celei mai întunecoase a conflictului, Churchill a acționat cu curaj să adune asediatul popor Britanic. „Într-o serie de cuvântări magnifice, apelând la curajul și măreția istorică a poporului său el a strâns Anglia lângă el. Prin cuvintele lui puternice, el și-a impus „voința și imaginația asupra concetățenilor săi” (US News & World Report [*Noutățile US și raportul lumii*], 29 mai, 2000).

Încurajați de determinarea Primului Ministru al lor, Englezii au rezistat loviturilor îngrozitoare ale Luftwaffeii lui Hitler în Bătălia Angliei și au întors un timp de încercare și înfrângere iminentă într-un triumf în ceea ce a numit Churchill „momentul cel mai superb” al patriei sale.

Keegan scrie că Anglia, sub amenințarea invaziei, „a exemplificat complet cum ar trebui să fie trăită cea mai superbă oră. Ei i-au scos pe vii și pe morți de sub ruine, au păzit plajele și și-au „strâns curelele.”

Will Durant a observat că „o încercare întâlnită cu succes...ridică temperamentul și nivelul unei națiuni și o face mai capabilă să facă față încercărilor viitoare” (Lecțiile Istoriei [The Lessons of History], 1968, p 91).

Experiența Britanică demonstrează nevoia de a ne aduna împreună și de ne susține unii pe alții în momentele de adversitate. Dr. Brand ne spune cum se prepară el pentru mai rău: Cel mai bun lucru pe care-l pot face ca să mă prepar pentru durere este să mă înconjur cu o comunitate iubitoare care va sta lângă mine când lovește tragedia” (Brand și Yancey, p.236). El observă că suferința este intolerabilă numai când nimănui nu-i pasă” (p. 257).

Dumnezeu ne dezvăluie că suferința poartă cu ea un scop nobil: Ar trebui să ne ajute să creștem în dragostea frățească. „Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos,” scrie Pavel (Galateni 6:2).

Când grija noastră se exprimă către alții, care suferă, cât de dureroasă și nedorita este, poate fi o experiență profitabilă. Învățăm realitatea că „că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11).

Făcând față dificultăților

Credința că suferința poate să aducă beneficii considerabile aproape a dispărut din cultura vestică. Este înlocuită în mare de ideea că suferința sau orice lucru neplăcut este nedrept și trebuie să fie evitat cu orice preț.

Este posibil că noțiunea aceasta să ne fie în parte lăsată moștenire de traiul într-o societate de cârpăceală care ne învață că avem dreptul să avem o pilulă pentru fiecare durere și o soluție rapidă pentru fiecare problemă. Este de asemenea parte din mentalitatea de victimă – refuzul de a accepta răspunderea pentru acțiunile sau circumstanțele noastre – care poate slăbi societatea care îi sucombă. Orice societate care recunoaște că uneori viața nu este dreaptă și desigur că nu este ușoară aproape niciodată – și care răspunde la provocări cu curaj – devine mai puternică.

În viziunea modernă, durerea este sinistră, un dușman care trebuie să fie evitat. O putem vedea în felul acesta, sau o putem privi ca un act de prevenire că trebuie să ne schimbăm comportarea. Dacă nu o putem evita, atunci poate că o putem accepta ca o provocare și să devenim o persoană mai puternică, mai bună.

Uneori nu putem face nimic decât să îndurăm încercarea și să o lăsăm să ne șlefuiască caracterul. Sfântul Norman Wright a scris că „criza nu este întotdeauna rea. Poate deveni un punct pivotal în viața ta pentru mai bine...poartă cu ea oportunitatea pentru creștere și schimbare” (Cum să ai o criză creatoare [*How to Have a Creative Crisis*], 1986, p. 15).

Biblia ne reamintește că în încercări trebuie să privim dincolo de prezent și să ne concentrăm pe beneficiile potențiale. „Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic” (Jacov 1:4).

Nu lăsa încercările să te copleșească

Noi nu spunem că cineva trebuie să sufere dacă o poate evita. Dar, când noi nu o putem evita, trebuie să învățăm cum să ne comportăm cu suferința și, dacă este necesar, să o acceptăm. Dacă nu învățăm să facem lucrul acesta încercările noastre pot duce la probleme și mai mari, dacă alegerile pe care le facem sunt rezultatul nervozității aduse de încercări.

Cum scrie Dr. Martin, „tensiunea și neliniștea...ne pot împiedica de a dormi cum trebuie și ne fac să fim mai înclinați să fumăm, să bem cantități excesive de alcool, să mâncăm prea mult din alimentele nesănătoase, să ometem de a ne lua medicamentele, să neglijăm exercițiile fizice, să folosim droguri recreaționale dăunătoare, să ne permitem o comportare sexuală riscantă, să conducem prea repede fără să purtăm cureaua de siguranță, să avem un accident violent sau chiar să comitem sinucidere” (The Healing Mind [Mintea vindecătoare], 1998, p. 55).

Ratele ridicate de sinucidere în multe națiuni pot reflecta în parte inabilitatea oamenilor de a accepta că viața poate fi dificilă.

Un mesaj de vești bune

Biblia ne spune că Dumnezeu permite suferința ca să servească un scop divin. Creștinii știu că Mântuitorul lor, Isus Hristos, a suferit și a murit pentru ei și că ei trebuie să-i urmeze în pașii Lui, ceea ce include suferința (1 Petru 2:21). Isus a îndurat agonia și a murit astfel ca Dumnezeu să ne poată ierta păcatele și să ne dea viața veșnică, în timpul căreia noi vom domni cu Hristos (Apocalipsa 5:10). Cunoscând aceasta ne poate ajuta să acceptăm mai ușor greutățile vieții.

„Dacă răbdăm,” ne amintește Pavel, „vom și împărăți împreună cu El” (2 Timotei 2:12). Hristos se va întoarce pe pământ ca să domnească – și va aduce eventual un sfârșit tristeții și suferinței.

Mesajul lui Isus este unul de noutăți bune fundamentale care se concentrează pe Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 1:14-15), pe care Hristos o va stabili la întoarcerea Sa. El va institui o epocă de pace și fericire în toată lumea. Isaia a proorocit despre pacea și bucuria acelei Împărății care are să vină: „Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr” (Isaia 9:11).

Când cunoștința despre Dumnezeu este reînnoită la oameni, și influența Satanei interzisă, durerea care a rezultat din urmărirea diavolului în loc de a lui Dumnezeu va înceta (pentru mai multe amănunte cere broșura noastră gratuită *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom] sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Un viitor minunat

Dumnezeu cheamă acum numai puțini, relativ vorbind, dintre oameni pentru a îi face parte din Biserica Lui. El îi privește ca *pârğa* (primele fructe) a recoltei Sale spirituale (Iacov

1:18) – aleși, dacă rămân credincioși, pentru a domni împreună cu Hristos în Împărăția Sa. Dar El nu cheamă pe toată lumea acum (Romani 11:7-8, 25-26). „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis” a spus Isus „și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:44).

Când Isus a vorbit despre înviatul celor ai lui în ziua de apoi, El se referea la a doua Lui venire. Pavel oferă aceste amănunte adiționale: „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:16-18).

Când noi înțelegem și acceptăm planul de mântuire al lui Dumnezeu, aflăm mult confort în acest adevăr. Când Isus vine, acei care s-au pocăit și L-au acceptat ca pe Mântuitorul lor și și-au dat viețile în ascultare din dragoste, vor afla confort. Suferința lor nu va mai exista. Dumnezeu le va da viața veșnică într-un trup nou – un trup spiritual – care nu va cunoaște suferința (1 Corinteni 15:35-54).

Ne vom da seama atunci de ceva ce putem înțelege numai în parte acum, cât suntem încă în viață și carne, că „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18).

Acei care au ajuns să înțeleagă marele scop și chemarea lui Dumnezeu, încă află că viața uneori este dureroasă (versul 22), dar ei înțeleg de ce. Ei privesc înainte spre timpul când Dumnezeu le va da viața veșnică și îi va împuternici să domnească cu Hristos în Împărăția lui Dumnezeu. Pavel ne încurajează să „Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:18).

Lecții dureroase

Paul observă că Creștinii, ca și Hristos, trebuie să sufere: „...vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Filipeni 1:29).

Petru reamintește Creștinilor că ei să se aștepte să sufere, pentru că Dumnezeu folosește suferința ca să ne ajute să ne purifice de eroare, „Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu acelaș fel de gândire. Căci Cel ce a pățimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul, pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu” (1 Petru 4:1-2).

După cum a explicat Hristos, urmașii lui se pot aștepta să sufere. Dar Dumnezeu uneori ne permite să suferim pentru că durerea ne învață să ne abținem dela păcat chiar și în situațiile cele mai dificile.

Când Dumnezeu ne lasă să suferim din cauza alegerilor noastre greșite, El în fapt acționează cu milostenie. De ce? Pentru că consecința persistării în păcat când știm mai bine (dacă nu ne-am pocăit de el) va fi moartea pentru toată eternitatea.

„Până ce am fost smerit,” zice scriitorul Psalmului 119, „rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău” (versul 67). El ne amintește că suferința este o reamintire a consecințelor păcatului, că suferind ne poate aduce beneficii de lungă durată, pe care nu le-am putea distinge în timp ce avem de a face cu durerea noastră fizică sau emoțională.

Scopul important al durerii

Dr. Brand a muncit ani de zile tratând pacienți cu lepră în India și America. În timpul muncii sale el a ajuns la o concluzie uimitoare privitor patologia la leprei.

Victimele leprei suferă blestemul de a avea extremitățile – degetele dela mâini și dela picioare sau chiar și nasul și urechile – deteriorate și distruse, dar nimeni nu a știut de ce. Înainte de cercetările Doctorului Brand, medicii au presupus că bolnavii de lepră erau blestemați cu „carne rea.” Descoperirea remarcabilă a Doctorului Brand a fost că problema se datorează bacilului leprei, care atacă nervii diferitelor părți ale corpului, începând un proces care rezultă în moarea nervilor. Când se întâmplă aceasta, un bolnav care suferă chiar și cea mai mică rană – chiar și o vânătăie – la un loc afectat, nu simte nici o durere. În consecință el continuă să folosească partea corpului afectată. Această folosire repetată agravează rana. Eventual țesutul devine atât de dăunat încât carnea actualmente moare și cade.

Dr. Brand a început să trateze rănilor leproșilor protejându-le, uneori chiar și cu ipsos. Rănilor se vindeau și nu mai sufereau daune în continuare. Carnea protejată devenea din nou bună, chiar dacă leprosul numai recâștiga senzația în partea corpului afectată din cauza țesutului nervos care fusese distrus permanent.

Dr. Brand a conchis că durerea este un dar dela Dumnezeu care ne avertizează că ceva nu este în regulă.

Observația doctorului este aplicabilă la cele mai multe boli, nu numai la lepră. Când suferim, trebuie să răspundem semnalelor corpului și să luăm măsuri ca să ușurăm durerea și să eliminăm cauza. „Nu am avut nici o idee cât de vulnerabil devine corpul când îi lipsește acest sistem de avertizare” (Brand și Yancey, p. 121).

Lecții spirituale din suferință

Putem trage o paralelă spirituală descoperirii Doctorului Brand. Parte din suferință se datorează propriilor noastre păcate sau prostii. Uneori rezultatul este producerea automată în corpurile noastre a consecințelor dureroase în corpurile noastre. Dumnezeu uneori permite asemenea disconfort – și suferința – să ne ajute să dăm atenție la ceea ce facem, și să ne ajute să ne schimbăm comportarea, atitudinea sau convingerile.

Multă durere mintală și fizică este rezultatul încălcării legilor lui Dumnezeu, știind sau neștiind. După cum a zis un psihiatru: „jumătate din lume care se duce la clinici cu plângeri fizice în realitate spun; viața mea mă doare” (ibid. p. 251).

Uneori păcătuim dar nu ne doare imediat. Dumnezeu ne poate aduce păcatul în atenția noastră permițând o încercare dureroasă ulterioară. „...Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:6). Scripturile conțin exemplele multor oameni ale căror vieți au demonstrat principiul acesta.

Permițând ca necazul să ne aducă în atenție greșelile și defectele de caracter, Dumnezeu nu este diferit de orice alt părinte iubitor. Tații și mamele care își iubesc copiii lor investesc timp și efort învățând și întărind lecțiile pentru binele lor. Dumnezeu face la fel pentru că El dorește ca noi să învățăm (Evrei 12:5-11).

Dumnezeu uneori ne permite să suferim astfel ca să deosebim binele de rău, ca să ne dăm seama de dependența noastră de El și de instrucțiunile Lui. Deci, nu ar trebui să fim surprinși când viața, chiar și pentru un Creștin, include stresuri și încercări. (1 Petru 4:12-13).

În alte circumstanțe suferința poate să se întâmple nu ca un rezultat direct al păcatului per se, dar pentru că Dumnezeu vede nevoia ca să finiseze și să întărească o parte a caracterului nostru. Așa cum un mușchi s-ar atrofia dacă nu este folosit, tot așa caracterul și credința noastră se pot atrofia dacă nu sunt exersate.

Petru scrie despre valoarea încercărilor când el ne explică: „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos” (1 Petru 11:6-7).

Învățând să depindem de Dumnezeu

Trebuie să ne dăm seama că, deși Dumnezeu permite încercările, El nu ne este indiferent când acestea sosesc. Dumnezeu este Tată. Chiar mai mult decât un tată omenesc plin de dragoste. El nu se bucură să-și vadă copiii în dureri. Ce simte El către noi în asemenea momente? „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7). Cuvintele acestea ne spun că uneori trebuie să depindem total de Dumnezeu pentru puterea de a îndura.

Când suntem în durere, Dumnezeu ne vrea ca să venim la El. El promite că ne va ajuta când o facem. Pavel a scris că Dumnezeu îi încurajează pe cei mâhniți (2 Corinteni 7:6), dar trebuie să-i cerem Lui ajutorul acela. El ne promite că nu ne va încerca dincolo de limitele noastre și ne va prevedea fie cu ușurare, fie cu puterea de care avem nevoie ca să îndurăm (1 Corinteni 10:13). Trebuie să-L luăm pe Dumnezeu la cuvântul Lui și să ne ducem la El cu promisiunea aceasta, în special când simțim că suntem aproape de punctul de rupere.

Trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu adesea îi protejează pe cei care Îl caută. „Domnul întărește pașii omului, când Îi place calea lui; dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână” (Psalm 37:23-24).

Citește întreg Psalm 91 cu aceasta în minte. Noi trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să ne protejeze pe noi și pe cei dragi. El aude rugăciunile dreptilor (Iacov 5:16; 1 Petru 3:12), și ocrotește și binecuvântează poporul Lui. Totuși, nimeni nu este imun la capriciile timpului și ale șansei. Când acestea ne afectează negativ, trebuie să-I cerem să ne adăpostească de suferințele care depășesc puterea noastră de a îndura și să ne dea puterea să îndurăm ce trebuie să îndurăm.

Dumnezeu rămâne în control

Studii au arătat că puterea unei persoane să îndure durerea este ajutată de perceperea unui control asupra ei. Noi trebuie să facem tot ce putem ca să ne ușurăm și să câștigăm control asupra suferinței noastre. Atunci ne dăm seama că nu suntem păpuși supuși capriciilor durerii și că putem alege să păstrăm controlul asupra atitudinii și răspunsului nostru la durere.

Ca slujitori ai lui Dumnezeu trebuie să învățăm că în final El este în control și e plin de compasiune. El este doritor și capabil să ne mântuiască. Urechile Îi sunt deschise rugăciunilor noastre (1 Petru 3:12).

Dar El se așteaptă ca să depindem de judecata și timpul Lui și să ne încredem în El implicit „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa

că nici nu mai trăgeam nădejde de viață.” A scris Pavel. „Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții. El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte, și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă” (2 Corinteni 1:8-10).

Evenimentele modelează caracterul unui viitor Prezident

Theodor Roosevelt, al 26-lea președinte al Statelor Unite, a fost întărit de suferința lui. El a fost binecuvântat cu o minte ageră și capabilă, dar a avut un corp bolnăvicios. El a suferit de o astmă debilitantă.

Când Theodor a fost de circa 12 ani tatăl lui i-a spus: „Theodor, tu ai mintea dar nu ai corpul și fără ajutorul corpului mintea nu poate ajunge atât de departe cât ar trebui...Tu trebuie să-ți faci corpul tău propriu...Este o corvoadă grea ca să-ți faci corpul tău propriu...dar știu că o vei face” (David McCullough, *Dimineți pe cal (Mornings on Horseback)*, 1981, p. 112).

Teddy, cum avea să-l cheme Americanii cu afecțiune, a povestit mai târziu unui prieten efectul pe care admonestarea tatălui său a avut-o asupra lui. Din remarcile tatălui său el s-a văzut ca un specimen omenesc slab, așa că a trebuit să se facă puternic.

El a început imediat un program de dezvoltare fizică, antrenându-se la o sală de gimnastică cu greutăți și saci de box. Teddy a fost religios în determinarea lui să-și îmbunătățească sănătatea.

Viață fără durere?

Între timp, poate că putem prinde înțelepciunea cuvintelor lui Iacov: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic” (Iacov 1:2-4).

Cuvintele lui Iacov pot să pară nerealiste locuitorilor lumii din vest pentru că mulți trăiesc cu iluzia că noi trebuie să fim capabili să eliminăm durerea. Iacov a trăit într-o societate în care lumea se confruntă cu suferința regulată și des. Ei erau mai obișnuiți cu beneficiile suferințelor decât noi.

Determinarea lui l-a răsplătit. El și-a dezvoltat un corp puternic ne mai fiind suferind de astmă.

Mai târziu în viață Teddy Roosevelt avea să sufere o încercare și mai mare când mama lui și tânăra lui soție aveau să moară în aceeași zi. Soția lui născuse o fetiță numai cu două zile mai înainte. El nu a putut să explice o asemenea tragedie. El a zis că nu avea nici un răspuns, cu excepția „Voinței lui Dumnezeu” sau „o soartă stranie și teribilă” (ibid. p.285).

Deși unii biografi spun că el nu s-a recuperat niciodată din calamitatea aceasta, el a răspuns provocării ei și a triumfat peste depresiunea care îl învăluisese.

Deși moartea soției sale la vârsta de 22 de ani a fost zdrobitoare, el s-a refăcut și și-a continuat ascensiunea la măreția națională. Unii au observat că dacă el nu ar fi suferit în felul acela s-ar fi putut să nu ajungă niciodată președinte al Statelor Unite. Theodor Roosevelt, ca mulți alții, a răspuns la încercări și suferințe realizând mai mult decât ar fi realizat el dacă încercările acelea nu s-ar fi avut loc.

O viață fără durere este imposibilă. Noi trebuie să acceptăm realitatea că Dumnezeu ne învață lecții prețioase prin suferința noastră. Aceasta nu înseamnă să suferința va fi plăcută vreodată. Chiar când considerăm perspectiva durerii în avans și ne pregătim mintal pentru ea, când sosește ne așteaptă o deșteptare crudă. Durerea pătrunde în viața noastră cu o realitate pătrunzătoare. Este inamicul nepoftit, sau cel puțin așa pare.

Dar suferința și încercările pot fi ajutoare, în sensul spiritual, în prepararea noastră pentru scopul lui Dumnezeu și Împărăția Sa. Uneori acceptarea suferinței se întâmplă mai complet numai după faptă – după ce am îndurat-o și înțelegem maturitatea spirituală pe care o poate produce în noi.

Singura mântuire de dureri și greutate vine dela Dumnezeu, prin rugăciuni și încredere în El. Imediat înainte ca Isus să sufere tortura răstignirii Sale, El s-a rugat: „Tată, dacă este cu puțință, depărtează dela Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiești Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39).

Petru ne amintește de beneficiile întâmpinării adversităților: „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa vecinică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii” (1 Petru 5:10).

Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată

Rareori dorim să contemplăm moartea – fie a noastră, fie a altuia. Când cineva drag moare noi plângem – cum se și cuvine.

Este evident, totuși, că trupurile noastre nu au fost menite să dureze pentru totdeauna. Așa cum ne spun Evrei 9:27, „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată...”

Dumnezeu nu a creat corpurile noastre să dureze mai mult decât câteva decade. Psalmul 90:10 ne reamintește că „anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani.” Cu avansurile medicale, spitalele și tehnologia dezvoltată în cursul ultimului secol, durata vieții noastre este aceeași cât a fost când a fost scris psalmul acesta cu câteva mii de ani în urmă. Unii vor trăi ceva mai mult, alții ceva mai puțin, dar aceasta este tot la ceea ce se așteaptă cei mai mulți dintre noi. Viața este scurtă, prea scurtă ca să ne pierdem timpul pe lucruri care, până la urmă, nici nu sunt atât de importante.

Nu ar trebui să fim surprinși când moartea ne bate la ușă. Este simplu felul

în care am fost făcuți. Așa cum iarba crește și atunci se ofilește, și florile de pe câmpie care înfloresc pentru câteva zile și la fel de repede dispar, tot așa și noi înflorim pentru câteva zile și după aceea murim (Isaia 40:6-8). Trupurile noastre fizice vor îmbătrâni și se vor uza. Dumnezeu nu le-a creat ca să fie permanente.

Totuși, nu înseamnă că totul s-a sfârșit. Credinciosul Iov, a știut că se va odihni în mormânt până la venirea învierii. „Ah! de m-ai ascunde în locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia, și de mi-ai rândui o vreme când Ți vei aduce iarăș aminte de mine! Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc. Atunci m-ai chema, și Ți-aș răspunde, și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale” (Iov 14:13-15).

Deși moartea este tristă, nu este sfârșitul speranței. Dumnezeu promite o înviere la nemurire pentru slujitorii Lui credincioși ca să domnească împreună cu

Isus Hristos și să-l ajute să administreze Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 15:50-54; Apocalipsa 20:4-6; 5-10).

Pentru acei care nu L-au cunoscut sau acceptat pe Hristos, Dumnezeu oferă o înviere diferită mai târziu, pentru ca și ei să poată afla adevărul planului Său și să primească darul mântuirii (vei afla mai mult despre aceasta în ultimul capitol al acestei broșuri).

Pentru o înțelegere mai bună a ceea ce ne dezvăluie Biblia, cere copia gratuită a broșurii *Ce se întâmplă după moarte?* [What Happens After Death?] și *Cer și Iad: ce ne învață Biblia în realitate?* [Heaven and Hell: What Does the Bible Really Teach?]. Ambele sunt gratis delacare din birourile noastre sau le poți cere sau coborî dela www.gnmagazine.org sau www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm.

Concentrare pe viitor

Când ne dăm seama de beneficiile care însoțesc suferința noastră, o putem îndura mai ușor. Victor Frankl, un psihoterapist care a supraviețuit lagărului morții dela Auschwitz în al doilea Război Mondial, a descoperit importanța găsirii semnificației în viață, în special în circumstanțele cele mai rele. El a observat că prizonierii care se puteau concentra pe un scop erau cu mult mai probabili să supraviețuiască.

Deși putem avea greutate să înțelegem beneficiile spirituale ale suferinței, până la urmă le vom putea pricepe complet când vom primi viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu (2 Petru 1:11).

În Împărăția aceea vom câștiga nemăsurat mai mult decât tot ceea ce am pierdut vreodată prin suferința din viața aceasta. După cum explică Pavel: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18). El ne reamintește că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (versul 28). Dumnezeu l-a inspirat pe Pavel să scrie aceasta, și noi trebuie s-o credem!

Suferința ne ajută să ne împlinim potențialul ca copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1). Cu ajutorul lui Dumnezeu, numai bine va rezulta din ea. Un poet a descris-o astfel:

„Fiecăruia vi s-a dat un sac cu scule,
O piatră fără formă și o carte de regule,
Și înaintea fiecăruia viața a aruncat
O treaptă sau o piatră de împiedicat.”

Această treaptă este calea spre Împărăția lui Dumnezeu.

Preparându-ne pentru o moștenire

Pavel ne spune că, pe lângă a fi copiii lui Dumnezeu, suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8:16-17). Dacă suntem moștenitori, atunci avem o moștenire. Biblia dezvăluie că moștenirea noastră nu este un viitor de lenevie și plăcere dar una de mare răspundere.

Scripturile dezvăluie că noi vom *moșteni proprietatea și lucrul Tatălui nostru*, într-un sens real. Avem încă multe de învățat dela Tatăl nostru. El dorește să ne dea timp să creștem.

El vrea să ne învețe ce vom avea nevoie să ne ajute să ne dezvoltăm caracterul care ne va trebui.

Nu există scurtătură în procesul acesta. Cunoștința nu este suficientă. Caracterul nu se poate dezvolta peste noapte; cere timp și efort considerabil. De aceea Pavel ne spune că „dacă suferim cu adevărat împreună cu El [Hristos], ca să fim și proslăviți împreună cu El” (versul 17). La fel ca și Hristos care a învățat și a fost perfecționat prin lucrurile pe care le-a suferit (Evrei 5:8-9), tot așa și noi vom învăța și vom deveni perfecți prin adversitățile noastre, ca până la urmă să împărtășim moștenirea împreună cu El în Împărăția lui Dumnezeu.

Promisiunea extraordinară a acestei moșteniri împărtășite – înfierea în familia veșnică a lui Dumnezeu (Romani 8:14-23) – ajută să explice de ce trebuie să suferim noi. Dacă viitorul nostru era simplu de a zăcea în rai și de a privi la Dumnezeu pentru veșnicie, El ar putea să ne ia acum sau să ne lase aici și să ne protejeze de orice fel de adversitate și durere. Un asemenea rol nu ar cere nimic din partea noastră.

Dar viitorul nostru este cu mult mai mare decât aceea. Mai mare răspunderea pe care o are rezervată pentru noi, mai mari sunt greutățile de ajunge acolo.

Când va înceta suferința?

În capitolul precedent am văzut că Dumnezeu are un scop care se extinde dincolo de viața aceasta. Scopul Lui măreț ia în considerare suferința fiecărei persoane care răspunde chemării Lui. Totuși, cei mai mulți membri ai rasei omenești fie că nu răspund chemării, fie că nu își dau seama de acest scop fantastic. Deci, în „acest veac rău” (Galateni 1:4) Dumnezeu permite ființelor omenești să învețe lucruri importante.

El dorește ca omenirea să știe că păcatul produce consecințe oribile și că, de când cu Grădina Edenului, ne-am adus multă durere asupra noastră respingând instrucțiunile Lui. Deși atrași de influența coruptă și rea a Satanei, ființele omenești trebuie să accepte toată răspunderea pentru consecințele acțiunilor lor. Lumea ar fi fost un loc plin de pace, siguranță și fericire numai dacă omul ar fi ales să urmeze căile lui Dumnezeu în loc de ale Satanei.

Dumnezeu este hotărât să învățăm lecția, oricât de dureroasă ar mai fi. Biblia înregistrează că El a încercat în multe ocazii să descurajeze oamenii de a continua pe căile lor rele. Dar majoritatea copleșitoare a respins în mod repetat poruncile Lui, la fel ca și Adam și Eva în Grădina din Eden.

Reacția omului la mesagerii lui Dumnezeu

Spre exemplu, după ce Dumnezeu a eliberat Israelul antic din sclavia egipteană, Israelii au făcut un legământ cu El să-i țină poruncile. Dar ei au renegat această înțelegere.

Atunci Dumnezeu a trimis mulți prooroci, ale căror mesaje sunt păstrate pentru noi în Biblie, să-i avertizeze și să-i încurajeze să se pocăiască. „Dar ei și-au bătut joc de trimeșii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele, și au râs de prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac” (2 Cronici 36 :16).

În loc să asculte, ei i-au persecutat și adesea i-au ucis pe mesagerii lui Dumnezeu. Prin profetul Isaia Dumnezeu a vorbit de cum au nesocotit ei oferta Lui de ajutor. „Mi-am întins mâinile toată ziua spre un popor răzvrătit...” (Isaia 65:2).

Pentru că ei au refuzat să-i răspundă, Dumnezeu i-a condamnat la o pedeapsă națională. Imperiul Asirian a cucerit Israelul și a luat populația în captivitate în al 8-lea secol B.C (2 Împărați 17:5-8). Regatul lui Iuda a fost subjugat de Babilonul lui Nabucodonosor și luat în exil cu puțin mai mult de un secol mai târziu (2 Cronici 36:15-20).

Parte din națiunea Iuda s-a întors, în cele din urmă, în țara natală și acolo a fost locul unde a propovăduit Isus descendenților lui Iuda, circa 5 secole după reîntoarcerea lor. Când ei au auzit mesajul lui Isus poruncind pocăire și ascultare, care a fost reacția lor? Majoritatea L-au refuzat cum o făcuseră mai devreme cu profeții. Și după aceea L-au omorât!

Ocazional Dumnezeu a trimis profeți care să avertizeze națiunile păgâne. În toată istoria citim numai despre un singur popor ne-israelit care temporar s-a pocăit en masse de păcatele lor după avertismentul lui Dumnezeu. Profetul Iona a propovăduit orașului Ninive și le-a spus locuitorilor lui: „„Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!” (Iona 3:4). Regele și restul populației s-au pocăit de păcatele lor și Dumnezeu i-a cruțat (versurile 5-10). Mai târziu, totuși, ei s-au reîntors la răutatea lor. Ca rezultat armatele invadatoare i-au cucerit în 612 B.C.

Înregistrarea istorică arată că, chiar și atunci când Dumnezeu și-a oferit ajutorul și ghidarea națiunilor, ele de obicei L-au refuzat – întocmai cum făcuseră și Adam și Eva.

Aceeași atitudine veche

Noi nu suntem deosebiți astăzi. Omenirea încă respinge instrucțiunile lui Dumnezeu. Cuvântul Lui – Biblia – este la îndemână imediat în cea mai mare parte a lumii. Și totuși foarte puțini o citesc în mod regulat, și chiar și mai puțini o ascultă. Nu numai că ei nu se supun instrucțiunilor ei, dar din ce în ce mai mult, în special între cei care se pretind intelectuali, lumea ține Biblia în dispreț. Chiar și unii conducători religioși pretind numai de formă că sunt de acord cu Biblia dar dispută părți majore din ea. Ei își aleg care părți le vor asculta și care se cred liberi să nu le bage în seamă.

Solomon a însumat potrivit condiția omenească atunci când a scris: „Ce este strâmb, nu se poate îndrepta...” (Ecleziast 1:15). Omenirea istoric a respins instrucțiunea lui Dumnezeu și continuă să o facă. Refuzând dezvăluirea lui Dumnezeu noi ne-am separat singuri de singura soluție de durată la problemele noastre.

Rezultatul este o continuare de durere și necazuri între națiuni. Ca rezultat, obiceiul lui Dumnezeu din primul secol până acum a fost să cheme numai câțiva indivizi ici și acolo, din „veacul acesta rău” (Galateni 1:4) ca să devină slujitorii Lui credincioși.

Restul omenirii bâjbâie în întuneric. Ei caută înțelegerea și semnificația în viață dar rămân în general ignoranți de motivele pentru care suntem năpăstuiți cu atât de multă suferință. „Cari învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” este cum a exprimat-o Pavel (2 Timotei 3:7). Păcăliți de diavol și prizonieri ai păcatului, omenirea, ca un întreg, este separată de înțelegerea sfântă și fără cunoștință este ținta urii și a mâniei Satanei (Efeseni 2:3).

Omenirea consistent pune vina pe Dumnezeu pentru răul și suferința din lume. Dar nu este Dumnezeu de vină. Răspunderea, însă, rămâne strict la noi pentru hotărârea de a refuza ghidarea lui și de a alege o viață de păcat – și pe Satana pentru înșelarea lui a omenirii.

Când va fi sfârșitul?

Veștile bune sunt că *Dumnezeu nu a renunțat la omenire*. El a permis lui Adam și Eva libertatea să aleagă, așa că El de asemenea lasă națiunile și locuitorii națiunilor să meargă pe căile lor proprii. El lasă lumea să sufere ca să ne învețe că nu putem găsi pace, securitate și mulțumire durabile fără El.

Noi învățăm lecția grea că nu ne putem governa singuri corect separat de Dumnezeu și legile Lui. Rezultatul în final al eforturilor noastre este că, imediat înainte de întoarcerea lui Hristos pe pământ, omenirea se va afla pe marginea anihilării. „Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, *nimeni n-ar scăpa*” (Matei 24:22).

Aceasta a fost avertizarea lui Isus aproape cu 2000 de ani în urmă. Numai în timpurile recente am intrat într-o epocă în care avem efectiv puterea să distrugem lumea. Conducătorii de guverne, știință și religioși cred că singurul mod în care putem evita distrugerea este să stabilim un sistem internațional de cooperare.

Michio Kaku, om de știință, autor și moderator de televiziune, scrie că „simpla putere a ... revoluțiilor științifice va forța națiunile globului să coopereze la o scală nevăzută niciodată mai înainte în istorie.” El adaugă: „În culise totdeauna pândește posibilitatea unui război nuclear, izbucnirea unei pandemii mortale, sau prăbușirea mediului înconjurător” (Viziuni: Cum va revoluționa știința secolul 21 [Visions: How Science Will Revolutionize the 21st Century, 1998, p. 19].

Hristos a proorocit că națiunile, nesurprinzător, nu vor reuși în încercările lor de a coopera în pace. El a avertizat că războiul nu va înceta, doar va *crește* (Matei 24:6-8). Suferința nu va dispărea; numai se va intensifica (versurile 21-22).

Dumnezeu va permite oamenilor să încerce să se guverneze singuri, chiar așa cum ei orbesc în întinericul spiritual. Dar deoarece ei au pus poruncile deoparte, ei nu pot avea succes. Dumnezeu va aduce toată lumea să-și dea seama că ei nu pot obține pacea omenirii și să pună un sfârșit necazurilor și suferințelor fără intervenția Lui.

Ca Dumnezeu iubitor și drept, Creatorul nostru nu va permite unei lumi rele și nedrepte să continue la nesfârșit. El nu va permite ca noi să ne anihilăm singuri. El îl va trimite pe Isus pe pământ, de data aceasta ca să guverneze ca Împărat al împăraților (Apocalipsa 19:16). Mesia va interveni la momentul crizei celei mai serioase din viața omului (Daniel 12:1).

În fapt, Dumnezeu va dărâma totul și o va lua dela început. Odată ce distrugerea mondială descrisă în Apocalipsa 6:19 și alte profeții biblice și-a urmat cursul, Hristos va interveni să stabilească imperiul de dreptate și va începe să corecteze nedreptatea și incorectitudinea din lume.

Cum vor afla pacea până la urmă acei care suferă?

Planul lui Dumnezeu include o cale care să-i răscumpere pe toți cei care au suferit și au murit în trecut fără să înțeleagă de ce au suferit. Bilioane de bărbați, femei și copii au trăit și au murit prin toată istoria fără să-l cunoască pe Dumnezeu sau realizarea scopului Său. Majoritatea acestora n-au auzit niciodată de Isus Hristos în timpul vieții lor. Ei au trăit și au murit ignoranți de ce a venit El și fără să priceapă planul lui Dumnezeu.

Biblia ne dezvăluie că, 1000 de ani după întoarcerea lui Isus, Dumnezeu va aduce înapoi la viață pe toți cei care au trăit vreodată dar au primit puțină înțelegere a scopului lui Dumnezeu. El îi va învia la o viață fizică temporară și le va da o ocazie finală ca să-și exercite libera voință – dar de data aceasta cu o înțelegere a adevăratei cunoștințe spirituale într-o lume în care calea lui Dumnezeu și nu a Satanei domină.

În momentul acela ei vor trebui să aleagă, sau în cunoștință de cauză să respingă, calea de viață a lui Dumnezeu. Alegerea lor va determina dacă vor primi viața veșnică sau vor pieri în lacul de foc (Apocalipsa 20:15).

Aceasta va fi prima lor ocazie pentru mântuire, pentru că ei fuseseră mai înainte alienați de Dumnezeu prin înșelăciunea Satanei (2 Corinteni 4:3-4; 1 Ioan 5:19; Apocalipsa 12:9)

Cu Satana orbindu-i, ei nu au priceput niciodată scopul lui Dumnezeu. Când îi va învia într-o lume în care adevărul Lui se va găsi din belșug (Ieremia 31-34; Isaia 11:9), ei se vor gândi la suferința imensă pe care păcatul a cauzat-o dealungul istoriei și vor putea alege din nou, de data aceasta cu o înțelegere completă a consecințelor păcatului și a suferinței pe care o aduce. Cei mai mulți vor începe să facă alegeri corecte și să-L accepte pe Hristos ca Mântuitor al lor – o potecă, dacă va fi aleasă îi va conduce la viața veșnică.

Apocalipsa 20:12 descrie învierea aceasta: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20:12).

Dumnezeu îi va învia pe acești oameni, atunci ei vor fi judecați după normele biblice conform cu felul în care răspund la iluminarea spirituală pe care au primit-o acum pentru prima dată. (Pentru mai multe amănunte privitor la învierea descrisă în Biblie cere broșurile gratuite *Ce se întâmplă după moarte?* [What Happens After Death?] și *Planul zilelor sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire* [God's Holy Day Plan: The Promise of Hope for All Mankind] sau coboară-le depe Internet la: www.ucg.com/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Lumea prezentă rea nu este justă și nici nu poate fi niciodată. După cum am văzut, este lumea Satanei nu a lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu este perfect drept, milos și corect. Planul Lui prevede pentru o lume transformată, o cale pentru răscumpărarea întregii omeniri și când totul va fi zis și făcut, toată suferința va fi ștearsă.

Apocalipsa 21:3-4 descrie vremea când nu va mai fi suferință: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici tipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Ce cuvinte încurajatoare!

Mergând prin văile vieții

Regele David a scris în Psalmul 23 despre mersul prin „valea umbrei morții.” Aceasta este o metaforă pentru încercările vieții în general, deși se poate aplica de asemenea unei persoane înfruntând propria sa moarte sau moartea cuiva drag.

În viața aceasta noi înfruntăm multe încercări. Suntem expuși mereu la un șir de încordări și presiuni. Însă, putem invoca câteva strategii ca să ne micșorăm povara. Iată câțiva pași efectivi:

- *Învăță din încercări și suferință.* Ele ne pot ajuta să învățăm îndemânări noi. Isus Hristos a învățat prin circumstanțele și experiențele Lui grele (Evrei 5:8), la fel putem și noi.

- *Numără-ți binecuvântările.* Când ne concentrăm pe durere, adesea uităm cât de bună a fost viața pentru noi. Pavel a spus că noi să fim întotdeauna recunoscători (Filipeni 4:6). El a explicat de asemenea că rezultatul mulțumirii este „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere” (versul 7).
- *Nu fi prizonier al propriei tale suferințe.* Încercările severe pot cauza paralizie emoțională. Trebuie să fim activi pentru că inactivitatea devastează mai departe moralul. Dr. Paul Brand, un expert în subiectul durerii, a zis: „Când mă confrunt cu o durere intensă,

caut activități care mă vor absorbi complet, fie mintal sau fizic. Am aflat că distracția conștientă și disciplina activității pot fi unelte folositoare în combaterea durerii” (Paul Brand și Filip Yancey, *The Gift Nobody Wants* [Darul pe care nu-l vrea nimeni], 1993, p.254).

- *Găsește pe cineva cu care să-ți poți împărtăși povara.* Multă lume în decursul unor încercări severe, face greșeala să încerce să le manipuleze singuri. Fără discuție că acei care se întind spre alții în momentele de nevoie beneficiază din aceasta. Noi avem nevoie de contact omenesc. „Mai bine doi decât unul...Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!” (Ecleziaste 4:9-10).
- *Împarte încercarea în bucăți mici.* Când dificultățile tale sau munca sunt copleșitoare, împarte-le în sarcini care sunt mai ușor de mânuit.
- *Ia viața o zi câte o zi.* Lumea luptându-se cu depresiunea, cu luptele emoționale și greutățile în general adesea are aceeași stare mintală de înfrângere de sine. Emoțiile lor le spun că încercările lor nu se vor termina niciodată. În asemenea momente avem nevoie de o atitudine care își dă seama că și încercarea aceasta va trece – și într-adevăr cele mai multe dificultăți o fac. Adoptă perspectiva psalmistului: „Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!” (Psalm 118:24), în pofida dificultăților noastre.
- *Nu te lăsa frustrat de chestiuni minore.* Învață să pui problemele

mici înapoia ta și ia hotărârile de importanță mai mică cu un minim de stres și grijă.

- *Mănâncă o dietă echilibrată și hrănitoare.* Trupurile și mințile noastre sunt cu mult mai puțin capabile să aibă de a face cu stresul și alte dificultăți dacă nu le prevedem cu materialele nutritive de care au nevoie.
- *Exersează regulat.* Exercițiul corect elimină stresul, aduce un sentiment de bunăstare și ne ajută să dormim mai bine – toate fiind importante pentru mulțumirea noastră și stabilitatea mintală.
- *Oferă-ți odihnă și relaxare regulată.* Dumnezeu ne-a poruncit că să ne odihnim în fiecare săptămână în ziua de Sabat. Noi avem nevoie de asemenea și de timp de relaxare zilnică.
- *Fă o schimbare.* Nu putem întotdeauna evita unele situații dezastruoase, iar altele pe care să nu le evităm. Ar fi rău să optăm afară din ele. Dar nu fi un „gluton” pentru pedeapsă. Dacă poți scăpa o încercare fără a fi iresponsabil, ia măsuri ca să o poți face (vezi Proverbe 22:3).
- *Dezvoltă-ți simțul tău de umor.* „O inimă veselă este un bun leac” (Proverbe 17:22). Umorul ne ajută să ne ridicăm deasupra stresului. Victor Frankl a descoperit, în timpul cât a fost încarcerat la Auschwitz, că umorul este o armă înăscută în lupta pentru supraviețuire. Râsul este într-adevăr o doctorie bună.
- *Dă-ți seama că în final toate lucrurile sunt în mâna lui Dumnezeu.* Isus ne-a îndreptat spre Dumnezeu: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Luca

23:46). David ne îndeamnă „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El” (Psalm 37:5). Cuvântul ebraic tradus „încredințează” înseamnă „să răstorni un obiect.” Un tablou

mental care să ne ajute să clarificăm înțelesul este gândul de a te arunca cu totul lui Dumnezeu – ca un copil care ar cădea neajutorat în brațele întinse ale tatălui său fizic.

Ce ar trebui să faci tu?

Multă lume menține concepția greșită care a fost populară în vremea lui Isus. În epoca aceea se presupunea în mod obișnuit că sănătatea și avuția unei persoane erau indicații ale neprihănirii sau vinovăției lui. Acei care duceau o viață confortabilă și prosperă erau presupuși să fi fost binecuvântați de Dumnezeu, în timp ce acei care sufereau de sărăcie, boli și alte adversități se credea că erau blestemați divin pentru păcatele lor.

Isus s-a adresat acestei noțiuni când lumea i-a spus despre o tragedie care a mișcat pe locuitorii Ierusalimului. Bazat pe ordinele guvernatorului Roman, câțiva oameni fuseseră omorâți în timp ce aduceau sacrificii în templu.

Isus a întrebat: „Credeți voi”, le-a răspuns Isus, „că acești Galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți Galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți peri la fel” (Luca 13:2-3).

A fost de neconceput pentru cei care au auzit cuvintele lui Hristos că o asemenea tragedie poate cădea asupra unor oameni care erau în mijlocul unui act de a face bine. Ei nu au putut nici să înceapă să înțeleagă cum a putut Dumnezeu să permită un asemenea dezastru.

Isus a vrut să spună clar că nimeni nu este imun la întoarcerile și cotiturile vieții. Morala? Dacă nu ne pocăim noi toți vom pieri.

Isus a subliniat lecția cu un alt exemplu: „...acei optsprezece inși, peste cari a căzut turnul din Siloam, și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni, cari locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (versurile 4-5).

Moartea prematură, cum a fost omorârea Galileenilor care aduceau sacrificii, a fost simplu o chestiune de a fi la momentul nepotrivit în locul nepotrivit. Victimele tragediilor acestea nu au fost mai mari păcătoși decât alți oameni; ei au fost victime la întâmplare în evenimente întâmplătoare. Ei au fost *păcătoși*, totuși, și ca orice păcătos erau destinați să moară.

Același lucru este valabil pentru noi. Poate că nu suntem victime ale unei violențe întâmplătoare sau a căderii unei clădiri, dar suntem cu toții păcătoși, și eventual ceva ne va face de petrecanie. Când ne vom da seama de aceasta, avertismentul lui Isus ar trebui să ne pătrundă în conștiință: „*dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.*”

Știind că trăim într-o lume inundată de nefericire, în care tragedia poate să lovească în orice moment, nu ar trebui să dăm atenție avertismentului lui Hristos de a ne pocăi și să începem să ne aliniem viața noastră cu a lui? După cum a spus Isus unui om pe care tocmai îl vindecase de o boală de lungă durată: „să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (Ioan 5:14).

Isus se așteaptă ca noi să ne pocăim și să ne întoarcem la Dumnezeu. Într-adevăr, „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele Apostolilor 17:30). Știind că timpul nostru pe pământ este scurt, noi mai bine să ne concentrăm pe lucrurile care sunt cel mai importante pentru El.

(Pentru ca să înțelegi ce înseamnă pocăința cere broșura noastră gratuită *Transforming Your Life – The Process of Conversion* [Transformându-ți viața – procesul de convertire]).

Când suferi

Când tu suferi ce trebuie să faci? Ia-ți problema ta lui Dumnezeu prin rugăciune cu credință și cere-i Lui să te aline și să te încurajeze! În cartea Psalmi citim că Regele David l-a rugat pe Creator de multe ori să-i ajute suferințele lui.

Isus a venit pe pământ ca să ne ușureze suferințele noastre. El nu este străin de suferințele omenirii. El oferă alinare, ajutor și speranță celor care suferă. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28-29).

Noi nu trebuie să fim descurajați de răul care umple lumea. Știind că suferința are loc pentru motive bine întemeiate, ne ajută să răspundem la întrebarea de ce o permite Dumnezeu în primul rând. Dumnezeu este suveran și în final deține controlul. El a promis că va elibera lumea de suferință – nu acum, dar când Hristos se reîntoarce să stabilească Împărăția lui Dumnezeu. El ne spune să ne rugăm pentru sosirea Împărăției aceleia și să așteptăm cu răbdare acel moment (Matei 6:9-10; Luca 21:19). Numai atunci va înceta suferința.

În ce privește viața ta proprie, să fii sigur că te-ai predat lui Dumnezeu în pocăire adevărată, așa cum a poruncit Isus (Luca 13:3, 5). Când Isus a venit pe pământ ca Fiu al lui Dumnezeu cu 2000 de ani în urmă, El și-a dat seama că El a venit la un popor care gemea sub greutatea nedreptății și a durerii. Despre lumea aceea El a zis: „...Norodul acesta, care zăcea în întunec, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina” (Matei 4:16). Lumina la care s-a referit a fost El Însuși și Adevărul lui Dumnezeu pe care l-a dezvăluit El.

Isus le-a spus oamenilor că responsabilitatea lor a fost să se întoarcă la Dumnezeu: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (versul 17). Aceasta, mai presus de orice, este ceea ce trebuie să facem. Nu putem evita suferința într-o lume plină de rău, dar când ne întoarcem la Dumnezeu putem simți alinarea și speranța privind înainte spre o lume fără suferință.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:

Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax:01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Phone: (+39) 0338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978

AFRICA

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
Africa de Sud: United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org
Zambia and Malawi: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laucala Beach state, Suva, Fiji
Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (5 13) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association]

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, a.d. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Însărcinarea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zecielile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesagiu de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia, care în mod sincer, caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru coborârea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .